

Arrest

nr. 53 975 van 28 december 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 15 september 2010 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 augustus 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 3 november 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. CIERO, die loco advocaat V. PUZAJ verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over het beroep ingediend door eerste verzoeker

1.1. De bestreden beslissing in hoofde van eerste verzoeker luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Armeense nationaliteit te bezitten en van Armeense origine te zijn. U heeft Armenië op 15 november 2009 verlaten, vergezeld van uw vrouw Ziroyan Armine (O.V.6.531.650) en uw twee minderjarige dochters, Ani en Mane. U bent samen met hen op 20 november 2009 aangekomen in België. Diezelfde dag vroeg u asiel aan.

U bent sinds 1998 een opposant en tijdens de verkiezingscampagne van 2008 hebt u als sympathisant deelgenomen aan evenementen om de oppositiekandidaat Levon Ter-Petrosian te steunen. Op 19 februari 2008 hebben voorstanders van de regering u proberen om te kopen. U hebt dit geweigerd omdat u opposant was. U was op die dag ook onofficieel waarnemer in een kiesbureau in Malatia Sebastia (Jerevan), waar u zag dat kiezers werden omgekocht om voor een bepaalde kandidaat

te stemmen. Toen u zich wilde richten tot de voorzitter van het kiesbureau om dit te melden, werd u door drie mannen meegenomen en in een wagen geduwd. Ze wilden dat u stopte met uw activiteiten als opposant en ze hebben u vervolgens in elkaar geslagen waarbij u het bewustzijn hebt verloren. Toen u die avond thuis kwam, hoorde u dat uw gezin die dag thuis was bedreigd. U bent samen met uw vrouw en kinderen diezelfde dag naar uw schoonouders in Hoktemberyan gereden. Uw vrouw en kinderen keerden na enkele dagen terug naar huis. U bent daar tot november 2009 verbleven. U hebt deelgenomen aan de betoging op 1 maart 2008, waarbij u gewond bent geraakt na slagen van de politie. Uw vrouw heeft thuis 2 à 3 keer bezoek gekregen van personen in burger die door de regering waren gestuurd. Zij vroegen telkens naar u. De laatste keer was in juli of augustus 2008. Sinds uw vertrek uit Armenië, bent u via contact met uw familie ervan op de hoogte dat de situatie terug normaal is. U kampte in Armenië eveneens met financiële problemen omdat u geen werk vond. De sociale toestand van uw gezin verslechterde en er waren gezondheidsproblemen.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten voor: uw huwelijksakte, een Belgisch medisch document en de geboorteaktes van u en uw twee kinderen.

B. Motivering

Vooreerst dient er worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen inzake uw vluchtroute. U verklaarde dat de smokkelaars alle documenten bij zich hadden en alles hebben geregeld, maar u weet niet hoe. Eveneens weet u niet of er valse paspoorten werden gebruikt (gehoor CGVS p. 7-8). Wat de eigenlijke reisweg betreft, hebt u aangehaald dat u twee à driemaal controle hebt gehad, waarvan één aan de grens tussen Oekraïne en Polen. De andere plaatsen kan u niet noemen (gehoor CGVS p. 6). U verklaarde dat u tijdens die controles niets werd gevraagd en dat enkel de passeur uit de wagen stapte om te praten (gehoor CGVS p. 6-7). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Gezien het risico op ernstige sancties voor de smokkelaars bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het onwaarschijnlijk dat hij zijn klant absoluut niet op de hoogte heeft gebracht van het soort (al dan niet valse) documenten dat wordt gebruikt om te tonen in geval van controle. Bijgevolg is uw verklaring volgens dewelke u niet weet hoe u de grenscontroles passeerde en geen informatie kan geven over uw reisdocumenten, niet geloofwaardig.

Bevestiging van het gebrek aan geloofwaardigheid werd gevonden in de vaststelling van enkele tegenstrijdigheden tussen uw opeenvolgende verklaringen, maar ook tussen uw verklaringen en deze van uw echtgenote. Zo werd uit een vergelijking van uw eigen verklaringen een tegenstrijdigheid vastgesteld m.b.t. uw Armeens paspoort. Aanvankelijk verklaarde u dat deze bij aankomst in Brussel werd afgenomen en dat u enkel uw geboorteakte en andere documenten hebt terug gekregen van de passeur Misha. Volgens u had Misha u verteld dat u uw paspoort niet meer nodig had (gehoor CGVS p. 5). Later in hetzelfde gehoor verklaarde u dat u uw paspoort tijdens de reisweg niet bij u had, omdat u die begin november al had afgeven aan de eerste passeur Edo (gehoor CGVS p. 7). Toen u werd geconfronteerd met het feit dat u eerst had verteld dat u uw paspoort slechts bij aankomst in Brussel hebt afgegeven aan de passeur, gaf u aan dat u zich versproken had, dat uw passeur onderweg inderdaad niet uw paspoort in handen had (gehoor CGVS p. 7). Deze poging tot verklaring heft de tegenstrijdigheid niet op. Verder werd een tegenstrijdigheid vastgesteld tussen de verklaringen van u en die van uw vrouw aangaande de eventualiteit van grenscontroles onderweg tussen Oekraïne en België. Volgens de verklaringen van uw vrouw blijkt immers dat er onderweg naar België geen controles zijn geweest (gehoor vrouw CGVS p. 7). Toen uw vrouw werd geconfronteerd met uw verklaring dat er onderweg twee à drie maal controle is geweest, waarvan één aan de Oekraïens-Poolse grens, zei zij dat ze misschien sliep (gehoor vrouw CGVS p. 7). De verklaring dat uw vrouw telkens zou hebben geslapen tijdens de door u aangegeven controles is onwaarschijnlijk. In de hypothese dat deze verklaring toch geloofwaardig zou zijn, zou zelfs minstens mogen worden verwacht dat u haar over deze belangrijke en cruciale momenten tijdens de reisroute zou hebben ingelicht.

Bovenstaande vaststellingen leiden er dan ook toe te oordelen dat u uw ware reisroute en -documenten verborgen houdt. Deze vaststelling doet dan ook afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

Wat het eigenlijke asielrelaas betreft, dient er te worden opgemerkt dat er uit een vergelijking tussen de verklaringen van u en uw vrouw eveneens een aantal tegenstrijdigheden blijken die afbreuk doen aan uw geloofwaardigheid. Wat de kiesdag betreft, verklaarde u dat terwijl u werd meegenomen en in elkaar werd geslagen, uw gezin die dag thuis werd bedreigd. U heeft dit vernomen toen u die avond thuis kwam. U gaf aan dat uw gezinsgenoten geschrokken waren en u zou naar aanleiding van dit bericht overwogen hebben om uw gezin naar een veilige plaats over te brengen (gehoor CGVS p.11-12). Uw vrouw werd meermaals gevraagd of er bij haar en u thuis op die verkiezingsdag van 19 februari

2008 iets was gebeurd. Zij wees telkens enkel op het feit dat u op die dag geslagen was thuisgekomen. Zij werd daarop met uw expliciete verklaring dat uw gezinsgenoten thuis bedreigd waren geworden op diezelfde dag, geconfronteerd. Daarop verklaarde zij echter dat zij niet kan zeggen dat ze die dag bij u thuis zijn geweest en dat ze ze niet heeft gezien (gehoor vrouw CGVS p. 8-9). Dergelijke uiteenlopende verklaringen zijn niet geloofwaardig gezien het de kern van de vrees voor vervolging voor u maar ook voor uw huisgenoten betreft. U gaf ook aan dat uw vrouw na 19 februari 2008 nog enkele malen bezoek heeft gekregen van mensen die naar u vroegen. U kon hierbij enkel stellen dat het ging om personen in burger die zich niet identificeerden. U kon niet bevestigen dat het om politieagenten ging (gehoor CGVS p. 14-15). Uit de verklaringen van uw vrouw blijkt echter dat het wel om politieagenten ging en dat er bij één van die bezoeken sprake was van personen in politieuniform (gehoor vrouw CGVS p. 8). Het is echter onwaarschijnlijk dat u en uw vrouw niet in staat zijn duidelijkheid te bieden over wie precies u viseert. Het feit dat u in die periode praktisch dagdagelijks contact had met uw vrouw (gehoor CGVS p. 15), maakt deze onwaarschijnlijkheid des te groter. Deze vaststellingen brengen aldus de geloofwaardigheid van uw asielerklaringen in het gedrang.

In ondergeschikte orde dient, in de hypothese dat uw relaas geloofwaardig is, quod non, te worden gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat, in het kader van de presidentsverkiezingen van 2008, er tijdens de kiescampagne druk werd uitgeoefend op opposanten en dat er sporadisch arrestaties waren, maar dat de campagne door de band rustig verliep; dat er op de kiesdag meldingen waren van intimidatie en zelfs geweld ten aanzien van vertrouwenspersonen van de oppositie; dat bij de daaropvolgende evenementen van maart 2008 hardhandig werd opgetreden tegen manifestanten en dat tegen een aantal personen een rechtszaak werd aangespannen. Er hebben zich in deze periode dus ernstige feiten die vervolging kunnen uitmaken, voorgedaan. In tussentijd is de situatie echter geëvolueerd. Afgezien van de twee gezochte personen die in de informatie worden vermeld, zijn alle personen die de autoriteiten willen vervolgen in het kader van deze evenementen reeds gearresteerd. Voor personen met uw profiel, met name een sympathisant van de oppositie, blijkt uit de informatie dat ze wel druk kunnen ervaren vanwege de autoriteiten, maar dat er actueel geen gegronde vrees voor vervolging is in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Ter bevestiging van bovenstaande vaststelling gaf u tijdens het interview aan dat het rond juli of augustus 2008 was dat ze de laatste keer bij uw vrouw naar u hebben gevraagd (gehoor CGVS p. 17). Nadien kampte u en uw gezin met een slechte gezondheid en waren er problemen op financieel vlak (gehoor CGVS p. 13, 16- 17). De reden van uw verblijf bij uw schoonouders is dan ook niet te kaderen in uw politiek profiel. U gaf zelf aan sinds 1 maart geen activiteiten meer als opposant te hebben uitgevoerd (gehoor CGVS p. 16). Dat er geen onderzoek is geweest tegen u (gehoor CGVS p. 18) en dat u kon aangeven dat de situatie vandaag is gekalmeerd en het 'vuile werk is opgeklaard' (gehoor CGVS p. 16), wijst erop dat u de door u verklaarde vrees, voor zover geloofwaardig, alvast niet langer actueel is. Evenwel verklaarde u dat niet u wilt terugkeren naar Armenië omdat u daar geen werk en geen huis hebt (gehoor CGVS p. 16, 18). U bent sinds 2005 werkloos en u gaf aan dat indien u tot een andere partij behoorde u waarschijnlijk wel al een job had gehad (gehoor CGVS p. 12). Dit gegeven die u aanbrengt is echter onvoldoende zwaarwichtig om als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van de subsidiaire bescherming, te worden beschouwd.

U verklaarde dat u zowel om politieke als om medische redenen uw land hebt verlaten (gehoor CGVS p. 16). Voor de beoordeling van uw medische elementen dient u zich echter te richten tot de geëigende procedure. Dit is, ingevolge artikel 76bis van de Vreemdelingenwet, een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9, eerste en derde lid, van de wet van 15 december 1980.

De door u neergelegde documenten, met name uw huwelijksakte, een medisch document en de geboorteaktes van u, uw vrouw en uw twee kinderen, kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen aangezien zij gegevens bevatten die niet in twijfel worden getrokken. De geboorteaktes en de huwelijksakte bevatten louter persoonlijke identiteitsgegevens. Het (Belgisch) medisch attest bevat informatie aangaande de gezondheidsproblemen van uw uw gezinsleden en u maar bevatten geen informatie aangaande de verklaarde asielerproblemen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

1.2. De gegrondheid van het beroep in hoofde van de eerste verzoeker

1.2.1. Een eerste middel is afgeleid uit *“de schending van het artikel 3 van de Conventie van Genève van 28.07.51, het artikel 26 van het Internationaal Pakt van New-York van 19.12.1966, het artikel 14 van de Conventie van de bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 04.11.1950, het artikel 4 van het Protocol nr. 4 van 16.11.1963 en het artikel 1 van het Protocol nr. 12 van 04.12.2000 tot de bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden”*.

1.2.1.1. In een eerste middelonderdeel, onder de hoofding *“Afwezigheid van geïndividualiseerde beslissing”* citeren de verzoekende partijen de hierboven aangehaalde bepalingen en doen zij gelden dat het aan elke staat toekomt geval per geval de asielaanvraag van de betrokkenen te onderzoeken, dat de Belgische overheid in elke asielaanvraag een individueel oordeel moet uitspreken, rekening houdend met alle elementen van het dossier, dat geen enkele collectieve beslissing mag worden genomen, dat echter *“onlangs de Belgische Staat akkoorden gesloten heeft met bepaalde landen uit het Oosten en namelijk met Armenië”* die *“tot doel hebben massieve en collectieve verdrijvingen uit te voeren naar hun land van oorsprong, van de kandidaten waarvan de asielaanvraag verworpen werd door België ; In alle duidelijkheid gaat het hier om een nieuwe politiek om de verdrijving van kandidaten vluchteling te vergemakkelijken en te versnellen ; dat in deze omstandigheid, de verzoekers het slachtoffer geweest zijn van een duidelijke discriminatie omwille van hun land van oorsprong, discriminatie dat verboden is door de hierboven vermelde internationale disposities ; dat de asielaanvraag van de verzoekers niet met de nodige zorg onderzocht werd door de Belgische Staat enkel wegens hun Armenische nationaliteit ; dat zelfs alvorens het verhaal van de kandidaten vluchtelingen komende uit Armenië gehoord te hebben, de Belgische Staat op het eerste zicht reeds een negatief a priori had ten overstaande van deze ; dat door de betwiste beslissing te nemen, de Belgische Staat de internationale conventies miskend heeft die ze onderschreven heeft”*.

1.2.1.2. In een tweede middelonderdeel, onder de hoofding *“Gewettigde angst van vervolging in geval van terugkeer naar Armenië”* doen de verzoekende partijen gelden dat zij een gewettigde angst hebben voor hun leven indien ze naar Armenië verdreven zouden worden, waar de overheden *“kwellende en vernederende maatregelen zullen nemen”*, dat ze vervolgd werden omwille van hun politieke opinie, *“dat deze vervolgingen indien niet aangemoedigd minstens getolereerd zijn door de Armenische overheden ; dat de verzoekers tevergeefs de bescherming aangevraagd hebben van dezelfde overheden”* en dat zij dus in de absolute onmogelijkheid verkeren om terug te keren naar Armenië. De bestreden beslissingen, zo besluiten zij, zijn dan ook niet in overeenstemming met de voormelde bepalingen.

1.2.2. Een tweede middel wordt afgeleid uit de *“schending van de artikel 48/4 en 52 van de wet van 15.12.1980, het artikel 14 van de Universele verklaring van de rechten van de mens van 10.12.1948, de artikelen 1 en 33 van de Conventie van Genève van 28.07.1951, het artikel 3 van de Europese Conventie van de Rechten van de Mens van 04.11.1950 alsook de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991”*.

1.2.2.1. Het middel wordt uiteengezet als volgt:

“Aangezien dat de Conventie van Genève van 28.07.1951, de contracterende Staten een brede macht van appreciatie toegekend heeft door het stadium van ontvankelijkheid van het onderzoek ten gronde te onderscheiden en in het stadium van ontvankelijkheid niet toelaat een asielaanvraag opzij te schuiven op basis van welbepaalde criteria voorzien in het artikel 52 van de Wet van 15.12.1980 en namelijk deze van duidelijk gegronde aanvraag wegens motieven die met het asiel niets te maken hebben, in het bijzonder omdat ze bedrieglijk is of omdat ze niet in verbinding is met voorziene criteria in liet artikel 1,A(2) van de Conventie van Genève aangaande de status van de vluchtelingen noch aan andere criteria die de toekenning van het asiel rechtvaardigen;

Dat het artikel 1 van de Conventie van Genève de ‘vluchteling’ bepaalt als zijnde een persoon die met reden angst heeft vervolgd te worden door het feit van zijn ras, zijn godsdienst, zijn nationaliteit, zijn toebehoren aan een bepaalde sociale groep of wegens zijn politieke opinies, die zich buiten het land bevindt waarvan hij de nationaliteit heeft, en die wegens dat feit, en die wegens deze angst de bescherming van dat land niet mag of kan invoeren;

Dat het artikel 1 niets anders vraagt dan een angst;

DAT de angst subjectief is en geapprecieerd moet worden rekening houdend met de persoonlijke en familiale antecedenten van de eisende partij (H.C.R., ‘Guide des Procédures et Critères’ toe te passen om de status te bepalen van de politieke vluchteling ten opzichte van de Conventie van 1951 en het Protocol van 1957 betreffende de status van de Vluchteling, Genève, 1979, p. 12);

DAT de angst een geesteszaak is en een subjectieve conditie;

DAT haar vaststelling een 'appreciatie van de persoonlijkheid van de verzoeker' impliceert want "de psychologische reacties van de individu's zijn niet noodzakelijk dezelfde in dezelfde omstandigheden" (François CREPEAU 'Droit d'asile: de l'hospitalité au contrôle migratoire"', Collection de droit international, Edition BRUYLANT, Editions de l'Université de Bruxelles, 1995, p. 78);

DAT de 'Guide des Procédures et Critères' van het H.C.R. opheft dat bedreigingen tegen het leven of de vrijheid steeds vervolgingen zijn (H.C.R. op. cit., Genève, 1979, punt. 5);

DAT de voornoemde Gids ook opheft dat diverse maatregelen die in zich zelf geen vervolgingen zijn ... samen genomen bij de verzoeker een geesteszaak kunnen provoceren welke redelijkerwijze kunnen doen zeggen dat hij voor gecumuleerde motieven angst heeft voor vervolgingen (H.C.R., op., cit., Genève, 1979, punt 52);

DAT de Internationale Conventie van Genève van 28.07.1951 betreffende de status van de vluchtelingen absoluut het bestaan van een angst van systematische geïndividualiseerde vervolging niet vergt (E.G. nr. 49.505, 07. 10.1994, R.A.C. E. 1994, s.p.);

AANGEZIEN de status van subsidiaire bescherming de vreemdeling die niet als vluchteling kan herkend worden en die van een verblijf mag genieten wegens medische redenen (artikel 9ter), toegekend wordt en ten opzichte van de welke er ernstige motieven bestaan te geloven indien hij naar zijn land van oorsprong teruggedreven zou worden, hij er een werkelijk risico zou lopen zware aantastingen te ondergaan, en die niet mag of rekening houdend met het risico, niet wenst zich van de bescherming van zijn land te prevaleren en dit, voor zover hij niet uitgesloten is door de clausules van uitsluiting door het artikel 55/4 bedoeld (art. 48/4 van de Wet van 15.12.1980.);

Wat wordt als zware aantastingen beschouwd?

a) de doodstraf of de uitvoering ervan of

b) de foltering of onmenselijke of degraderende behandelingen of sancties van de verzoeker in zijn land van herkomst, of

c) zware bedreigingen voor zijn leven of de persoon van een burger wegens een blind geweld in geval van interne of internationaal conflict.

AANGEZIEN dat de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens van 10.12.1948 in haar artikel 14 het principe stelt van het asielrecht;

DAT in de termen van het artikel 14.1 van de voornoemde verklaring staat: 'Ten overstaande van de vervolging, heeft elke persoon het recht asiel te zoeken en over asiel te genieten in andere landen' ;

AANGEZIEN dat het artikel 33.1 van de Conventie van Genève van 28.07.1951 stelt dat: 'Geen enkel contracterende Staat zal op welke manier dan ook een vluchteling uitdrijven of terugstoten naar de grenzen van het grondgebied waar zijn leven of zijn vrijheid bedreigd zou zijn wegens zijn ras, zijn godsdienst, zijn nationaliteit, zijn toebehoren aan een zekere sociale groep of zijn politieke opinies' ;

DAT uit dit artikel een verbod van uitwijzing en verdringing voortvloeit;

DAT dit verbod zowel de vluchteling bedoelt die illegaal op het grondgebied verblijft als deze die er regelmatig verblijft ;

DAT bijgevolg alle asielaanvragers beschermd zijn, gelijk over welke status ze in het land van onthaal beschikken;

DAT de verdringing naar de voor het levens gevaarlijke grenzen, de veiligheid of de vrijheid van de betrokken persoon, onverenigbaar is met de schikkingen van het internationale recht der vluchtelingen;

AANGEZIEN dat daar buiten zulk een verdringing een onmenselijke behandeling zou vertegenwoordigen in tegenstelling met het artikel 3 van de Europese conventie van de Rechten van de Mens van 04.11.1950;

DAT het artikel 3 van de Europese Conventie van de Rechten van de Mens voorziet dat: 'Niemand mag aan folteringen noch aan straffen of onmenselijke of degraderende behandelingen onderworpen worden' ;

DAT door de onmenselijke behandelingen te verbieden het artikel 3 van de Europese Conventie van de Rechten van de Mens aan alle contracterende partijen het verbod oplegt de vluchtelingen terug te sturen naar een land waar ze voor hun leven of hun vrijheid zouden angst hebben;

AANGEZIEN dat de Wet van 29.07.1991, betreffende de formele motivatie van de administratieve akten in zijn artikel 2 stelt dat de administratieve akten van de administratieve overheden in artikel 1 bedoeld het voorwerp moeten uitmaken van een formele motivatie;

DAT in overeenstemming met het artikel 3 van de Wet van 29.07.1991, de opgeëiste motivatie uit een verwijzing bestaat in de akte van de wettelijke en feitelijke consideraties;

DAT de motivatie adequaat, precies en pertinent dient te zijn, t.t.z. aan de feiten beantwoorden en in geen geval louter een gewone motivatie zijn van een subjectieve appreciatie (C.E. 07.06.1995, nr. 53.583; C.E. 05.07.1995, nr. 54.317; C.E. 07.09.1995, nr. 55.056; C.E. 16.01.1996, nr. 57.531);

DAT de motivatie op reële feiten moet berusten en niet op een beoordeling van de waarde van het verhaal, a-priori als vals beschouwd (C.E. 26.08.1994, nr. 48.810)

Dat de motivatie des te meer nauwgezet moet zijn als ze uitloopt tot de conclusie dat de aanvraag duidelijk niet gegrond is (RvS nr. 56. 754, 08.12.1995; RvS nr. 57.708, 22.01.1996);

Dat geoordeeld werd dat men rekening dient te houden van het geheel der elementen van het dossier en niet enkel van de ongunstige elementen tot herkenning van de status van vluchteling (RvS, nr. 60.093 van 16.01.1996; RvS, 28.10.1997, nr. 69.217);

Dat in een rapport van augustus 1991 Amnesty International eraan herinnerde dat de te gebruiken criteria om te oordelen over de gegrondheid van een asielaanvraag volledig rekening dienen te houden met de in het land heersende condities van de aanvrager en dat de asielaanvragers zich het voordeel van de twijfel moeten zien toekennen zoals aanbevolen door de Guide des Procédures et Critères (Gids van Procedure en criteria) en toe te passen voor het determineren van de status van vluchteling ;

DAT daarbuiten, "De vervolgingen dienen niet noodzakelijk het feit zijn van de nationale overheden. Opdat een vervolging komende van private personen in beschouwing zouden kunnen genomen worden in toepassing van de Internationale Conventie van Genève van 28.07.1951 betre/fende de status van de vluchtelingen, moet men, volgens de criteria vastgesteld door het Hoog Commissariaat voor Vluchtelingen en Staatlozen, dat deze 'willens en wetens' getolereerd worden door de overheden of dat deze niet in staat zouden zijn een 'daadwerkelijke bescherming' aan te bieden. De instanties belast met het onderzoek van de asielaanvraag hebben zich geen vragen gesteld over de mogelijkheid dat de verzoeker had over de bescherming van de overheden te kunnen genieten, ... namelijk rekening houdend met hun godsdienst" (RvS, nr. 62.976, 06.11.1996; Rev. dr. Etr.,1996,p. 759; T Vreemd, 1997 (in het kort,) 71);

AANGEZIEN dat in dit geval de beslissingen van afgevaardigde van de Staatsecretaris voor de Politiek van Migratie en Asiel het CGVS van 17.08.2010, op 18.08.2010 betekend niet aan de nodige eisen beantwoordt van de voornoemde beschikkingen ;

1) Aangezien dat volgens de Belgische Staat de verzoeker deelgenomen heeft aan de manifestatie van 01.03.2008, ter gelegenheid van de welke hij gekwetst werd tengevolge aan de slagen dat de politie hem toedienden;

Terwijl de verzoeker degelijk aanwezig was op deze manifestatie van 01.03.2008; dat hij eigenlijk bij deze niet gekwetst werd; dat hij weggelopen is en zo zijn aanhouding vermeden heeft;

2) Aangezien de Belgische Staat volhoudt dat de verzoekster twee â driemaal het bezoek ontvangen heeft van personen in burger die door de regering gestuurd waren; dat de laatste keer het in juli of augustus 2008 geweest is

Daar waar de verzoeker gedurende zijn verhoor de juiste datum niet kon aangeven van dit laatste bezoek gezien hij er zich niet meer van herinnerde ;

3) Gezien het CGVS de verzoekers verwijt geen informaties vrij te geven betreffende hun reisdocumenten;

Daar waar de verzoeker zijn vroegere verklaringen handhaaft: gedurende de reis beschikte hij over geen enkel document, alle identiteitsdocumenten waren in het bezit gebleven van de smokkelaar;

Dat bij hun aankomst in België, de verzoeker en zijn familie zich door de smokkelaar weer in het bezit gesteld werden van hun burgerlijke documenten, maar niet van hun reispassen;

4) Aangezien dat het CGVS beweert dat weinig geloof kan gehecht worden aan de verklaringen van de verzoekers wat hun reisweg betreft;

Alhoewel de verzoeker het CGVS alle nuttige inlichtingen heeft gegeven, namelijk aangaande een controle dat plaats vond aan de grens tussen Oekraïne en Polen;

Dat de verzoekster een groot deel van de reis geslapen heeft; dat ze dan ook niets gezien heeft van de grenscontroles;

5) Aangezien het CGVS een zo gezegde contradictie onderlijnt tussen de verklaringen van de verzoeker en zijn echtgenote betreffende de tussengekomen bedreigingen op 19.02.2008;

Gezien de verzoekster niet weet of er personen zich op haar domicilie aangeboden hebben op 19.02.2008; dat ze afwezig was, alleen haar schoonmoeder was aanwezig; dat deze haar van de vreesaanjaging niet gesproken heeft om haar angst niet te vergroten;

6) Aangezien dat het CGVS beschouwt dat de gezegden van de verzoekers divergeren wat de personen betreft die menigmaal bij hen voorbij zijn gekomen na 19.02.2008;

Gezien de personen steeds in burger waren, met uitsluiting van één bezoek waar ze in politie uniformen voorbij kwamen ; dat de verzoekers konden veronderstellen dat deze individu 's wel degelijk politiemensen waren, zelfs indien het burgers waren ;

7) Aangezien dat volgens het CG VS, uit de informaties waarover zij voor het ogenblik beschikt er in Armenië geen gegronde redenen meer zijn van vervolging in de zin van de Conventie van de vluchtelingen;

Gezien dat gedurende de verhoren van 02.08.2010, liet CGVS geenszins staat heeft gemaakt van de in haar bezit zijnde beweerde informaties; dat ze het noch aan de verzoekers noch aan hun advocaat

onderworpen heeft; dat het om een flagrante schending gaat van de rechten van de verdediging en van het principe van contradictoire;

Dat het CGVS geen uitleg geeft betreffende de inhoud en de geloofwaardigheid van de aangehaalde informatie in de betwiste beslissingen;

Dat deze informatie, die volledig eenzijdig zijn dan ook verworpen moeten worden;

Dat wegens zijn politieke opinies, de verzoeker de vrees aangejaagd werd, in een wagen door onbekenden met geweld meegenomen werd in een auto, dat hij slagen gekregen heeft, dat hij zich gedurende verschillende maanden diende te verbergen voor de overheden...; dat de verzoekster eveneens bedreigd werd, dat ze meermaals ondervraagd werd aangaande de plaats waar haar man zich verborg;

Dat de verzoekers en hun kinderen in de volledige onmogelijkheid verkeren terug te gaan naar Armenië, uit angst voor wraaknemingen tegen hen vanwege de overheden;

8) Aangezien het CGVS aanvoert dat de verzoeker zijn land van oorsprong verlaten heeft wegens gezondheid- en financiële problemen;

Daar waar de opeenvolgende vervolgingen de verzoeker ertoe gebracht hebben zijn land van oorsprong te vluchten ten gevolge van zijn politieke opinies ;

Dat gedurende verschillende maanden de verzoeker zich bij zijn schoonouders verborgen heeft; dat hij angst had voor zijn veiligheid wegens zijn politieke activiteiten;

Dat de vlucht van de verzoeker volledig vreemd is aan gezondheid- en financiële problemen;

Aangezien het CGVS de door de verzoeker aangehaalde angst onderlijnt niet meer actueel is gezien zijn activiteiten van opposant sinds 1 maart een einde kende

Aangezien de verzoeker zijn politieke activiteiten niet meer kon verder zetten gezien hij vervolgd was; dat zijn naam op een "zwarte lijst" voorkwam van de Armenische regering; dat voor dezelfde reden het hem onmogelijk was werk te vinden;

Aangezien dat de verzoekers hun land verlaten hebben en er van verwijderd blijven uit angst in de zin van het artikel 1 van de Conventie van Genève van 28.07.1951; dat ze kunnen pretenderen op de status van subsidiaire bescherming in de zin van het artikel 48/4 van de Wet van 15.12.1980;

Dat er geen twijfel bestaat dat in geval van terugkeer in Armenië, de verzoekers een gegronde bedreiging van vervolging alsmede een risico van werkelijke foltering en of onmenselijke en degraderende behandelingen zouden kunnen lopen rekening houdend met hun politieke opinies; (...)"

1.2.3. De Raad is van oordeel dat, voor een goed begrip van de zaak, het tweede middel eerst moet worden beoordeeld.

1.2.3.1. In eerste instantie moet worden vastgesteld dat nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat zij met toepassing van artikel 52 van de vreemdelingenwet is genomen, zodat de aangevoerde schending van deze bepaling feitelijke grondslag mist.

1.2.3.2. Wat de schending van artikel 14 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens betreft, kan worden volstaan met de vaststelling dat deze beginselverklaring geen juridisch bindende kracht heeft (RvS 10 oktober 2006, nr. 163.314).

1.2.3.3. Niettegenstaande het gegeven dat artikel 3 EVRM niet dienstig kan aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een terugleidingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552), stelt de Raad vast dat dit artikel inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofdzaak van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Sub 1.2.3.9. en verder zal blijken of dit al dan niet het geval is.

1.2.3.4. De motieven van de bestreden beslissingen kunnen op eenvoudige wijze in de beslissingen gelezen worden zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de eerste bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals onder meer voorgeschreven door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voldaan. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zouden stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke

gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekers, die uitdrukkelijk stellen niet akkoord te kunnen gaan met de motivering van de bestreden beslissingen, in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

1.2.3.5. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

1.2.3.6. De Raad is van oordeel dat de bestreden beslissing een determinerend weigeringsmotief bevat, meer bepaald het motief dat betrekking heeft op de vaststelling, na inzage van de stukken van het dossier, dat er voor personen met het profiel van eerste verzoeker, met name sympathisant van de oppositie, geen actuele vrees voor vervolging is in de zin van de Vluchtelingenconventie. Voor zover verzoekers middelen betrekking hebben op de motieven van de bestreden beslissing aangaande de geloofwaardigheid van zijn relaas, worden deze door de Raad als overtoollig beschouwd, zodat het desgevallend gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoeker dus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan.

1.2.3.7. Elke asielzoeker dient immers aan te tonen dat er in zijn hoofdte feiten en omstandigheden bestaan waardoor hij een gegronde reden heeft te vrezen voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van de bepalingen met betrekking tot de subsidiaire bescherming. De vrees van de asielzoeker moet gegrond zijn, het risico dat hij meent te lopen reëel.

1.2.3.8. Artikel 48/5, §3, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt dan ook dat rekening wordt gehouden met de algemene omstandigheden in het land en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker op het tijdstip waarop een beslissing inzake zijn asielaanvraag wordt genomen (zie ook RvS 26 september 2008, nr. 186.532). Determinerend bij het onderzoek van een asielaanvraag is immers of de asielzoeker thans een toevluchtsoord nodig heeft voor een te verwachten risico van vervolging of een reëel risico op ernstige schade in zijn land van oorsprong.

1.2.3.9. In casu moet worden vastgesteld dat de huidige situatie in Armenië van dien aard is dat personen met eerste verzoekers voorgehouden profiel geen vervolging, noch een reëel risico op ernstige schade dienen te vrezen. Deze bevinding is gestoeld op het document *"Subject related briefing 'Armenië'. Situatie van de oppositie in de context van de gebeurtenissen van februari/maart 2008 en de gevolgen ervan"* (gedateerd 23 juni 2010, adm. doss. mapje landeninformatie, stuk 13). Uit dit document blijkt dat personen die in het kader van de verkiezingen van 19 februari 2008 werden gearresteerd inmiddels - behoudens welbepaalde uitzonderingen - werden vrijgelaten. Voorts blijkt uit deze informatie dat sinds de aantreding van president Sargsyan de autoriteiten niet meer geneigd zijn om mensen om politieke redenen aan te houden. Sindsdien hebben diverse politieke acties van de oppositie plaatsgevonden zoals petitie en een herdenkingsmeeting, en werd een amnestiewet door het parlement aangenomen op 19 juni 2009. Diverse goedgeplaatste bronnen, zoals de voorzitters van verschillende Armeense mensenrechtenorganisaties, van oppositiepartijen en hooggeplaatste overheidspersonen en buitenlandse diplomaten bevestigen unaniem dat personen met verzoekers voorgehouden profiel, i.e. lid van de oppositie zonder leidinggevende functie, geen risico lopen op enige vorm van vervolging.

1.2.3.10. Verzoekers betwisten de juistheid van deze informatie niet, maar doen enerzijds gelden dat de rechten van verdediging en het contradictoir debat zijn geschonden, nu de verwerende partij hen deze informatie tijdens de verhoren nooit heeft meegedeeld. Anderzijds stellen zij dat de verwerende partij geen uitleg geeft betreffende de inhoud en de geloofwaardigheid van de aangehaalde informatie in de bestreden beslissing.

1.2.3.11. De procedure voor het CGVS is geen jurisdictionele procedure, maar een administratieve procedure. Op het administratiefrechtelijk vlak zijn de rechten van verdediging, behoudens andersluidend voorschrift, enkel van toepassing in tuchtzaken en derhalve niet op de beslissingen die door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (RvS 4 april 2007, nr. 169.748; RvS 5 februari 2007, nr. 167.474; RvS 12 januari 2007, nr. 166.615). Geen enkele rechtsregel schrijft overigens voor dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoekers vooraf moet confronteren met de informatie op grond waarvan hij voornemens is zijn beslissing te nemen. Waar verzoekers stellen dat geen uitleg wordt gegeven betreffende de inhoud en de geloofwaardigheid van de informatie, stelt de Raad vast dat de

verwerende partij in de bestreden beslissing uitgebreid heeft gemotiveerd om welke reden zij van oordeel is dat er geen actuele vrees voor vervolging meer kan worden aangenomen. Wat de geloofwaardigheid van de informatie die zich in het administratief dossier bevindt, werd hiervoor al gesteld dat die afkomstig is van diverse goedgeplaatste bronnen. Niettegenstaande het hen vrij stond om in het kader van deze beroepsprocedure elementen aan te brengen die deze documentatie in een ander daglicht zou stellen, toont verzoeker op geen enkele manier aan dat deze informatie niet objectief zou zijn, of ongeloofwaardig. De Raad is derhalve van oordeel dat de verwerende partij wel degelijk heeft geoordeeld op grond van alle elementen van het dossier, en meer in het bijzonder op grond van eerste verzoekers profiel in het licht van de informatie over de actuele toestand in het land van herkomst, dat dit motief genoegzaam onderbouwd is en dat het op zich al tot de conclusie leidt dat in hoofde van eerste verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin en evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de bepalingen van de subsidiaire beschermingsstatus kan worden aangenomen. De "gegrondheid" van de vrees, zoals die blijkt uit de vluchtelingendefinitie, en het "reële" van het risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire beschermingsstatus van verzoeker veronderstelt immers dat die vrees niet alleen subjectief moet aanwezig zijn, maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd in die zin dat onder meer moet worden nagegaan of de vrees en het risico nog actueel zijn, wat, zoals uit hetgeen voorafgaat is gebleken, in casu niet het geval is.

1.2.3.12. Artikel 33 van het Verdrag van Genève ten slotte, houdt een verbod tot uitzetting in dat enkel betrekking heeft op beslissingen op grond waarvan de vreemdeling die als vluchteling is erkend, verplicht zou worden naar zijn land van herkomst terug te keren. Verzoeker is niet als vluchteling erkend zodat dit artikel -in weerwil van wat hij voorhoudt- niet op hem van toepassing is en bijgevolg niet dienstig kan worden aangevoerd (RvS 24 mei 2004, nr. 131.649; RvS 28 april 2004, nr. 130.753; RvS 24 september 2007, 1311 (c)).

1.2.4.1. Wat het eerste middel betreft, stelt de Raad vast dat verzoekers, die de door hen aangehaalde geschonden geachte bepalingen citeren, er in een eerste onderdeel in essentie van uitgaan dat eerste verzoeker, die de Armeense nationaliteit heeft, precies omwille van die nationaliteit zich niet heeft weten te verzekeren van een zorgvuldig en individueel onderzoek door de verwerende partij en deze laatste zelfs a priori een negatieve houding aanneemt ten opzichte van Armeense asielzoekers, zodat zij gediscrimineerd worden.

1.2.4.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de Commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. De Raad heeft hiervoor al vastgesteld dat de verwerende partij alleen al op grond van het determinerend bevonden weigeringsmotief kon besluiten dat eerste verzoeker niet heeft aangetoond dat in zijn hoofde een gegronde vrees voor vervolging, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen. De verwerende partij is uitgegaan van zijn profiel, dat werd vastgesteld naar aanleiding van het invullen van de vragenlijst en het verhoor bij het CGVS en niet door hem wordt betwist. Dit profiel werd vervolgens getoetst aan de informatie betreffende de actuele situatie in het land van herkomst, die door verzoekers op geen enkele wijze werd ontkracht. Aldus is niet aangetoond dat geen individueel onderzoek van eerste verzoekers asielaanvraag is gebeurd, en al evenmin dat de verwerende partij daarbij niet onpartijdig of discriminerend tewerk zou zijn gegaan. Een collectieve beslissing, die tot een collectieve uitwijzing zou leiden op grond van akkoorden tussen de Belgische en Armeense overheid, is derhalve geenszins aangetoond. Het middelonderdeel kan niet worden aangenomen.

1.2.4.3. Waar verzoekers in een tweede onderdeel van het eerste middel in stellen dat zij een gewettigde angst hebben voor hun leven indien ze naar Armenië zouden moeten terugkeren, kan worden verwezen naar hetgeen bij de bespreking van wat sub 1.2.3.9. en verder werd gesteld.

2. Over het beroep ingediend door tweede verzoekster

Tweede verzoekster baseert haar asielaanvraag op dezelfde motieven als deze aangehaald door haar echtgenoot en voert geen afzonderlijke middelen aan tegen de bestreden beslissingen. Gelet op hetgeen sub 1. werd besloten, kan in haren hoofde geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig december tweeduizend en tien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

A. WIJNANTS